

Κάλυμν. κ.ά. ἀπουτέρι Λυκ. (Λιβύσσ.) ἐπουτέρις Μεγίστ. ἱποτώρα Ἡπ. (Παραμυθ.) ἀπιτώρι Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἱπο-
 τώρας Ἡπ. ἱπιτώρια Μακεδ. (Βλάστ.) ἱπιτώρ Μακεδ.
 (Βλάστ.) ἱπιριτώρ Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.) ταποτώρις Ἄνδρ.
 Εὐβ. (Κονίστρ.) ταποτώρι πολλαχ. ταποντώρι Χίος κ.ά.
 ταπιτώρα Εὐβ. (Κονίστρ.) ταπιτώρια Μακεδ. (Βλάστ.)
 ἴποτώρα πολλαχ. ἴποτώρας Εὐβ. (Ἰορ.) ἴπατώραγια Θράκ.
 (Ἀδριανούπ.) ἴποτώρι Κῶς κ.ά. ἴπουτώρι Ρόδ. ἴπιτώρι
 Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἴπιτώρι Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.) ἴπιτώρια
 Μακεδ. (Κοζ. Σιάτ.) ἴπιριτώρ Μακεδ. (Βελβ.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀποτώρα. Καὶ ὁ τύπ. ἀπετώρα
 μεσν. Πβ. Φλώρ. καὶ Πλάτζια Φλώρ. στ. 108 (ἐκδ. ΔΜαυ-
 ροφρ. 261) «ἐδὰ λοιπὸν παρηγοροῦ, μὴ θλίβεσαι ἀπετώρα».

1) Ἀπὸ τοῦ νῦν κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.): Ἀπο-
 τώρα καὶ μπρὸς θὰ κάνη καλὸ καιρό. Ἀποτώρα θὰ φύγωμε;
 εἶναι νωρίς. 2) Τώρα δὲ ἀκριβῶς Εὐβ. (Ἰορ.): Ἡρτα
 ἴποτώρας. 3) Πρὸ μικροῦ, πρὸ ὀλίγου πολλαχ.: Σοῦ
 τό δειξά ἀποτώρα, θέλεις πάλι νὰ σ' τὸ δείξω; Κέρκ. Σ' ἐδιώξα
 ἀποτώρα καὶ ξανάρθες; αὐτόθ. Ἡρθε ἀποτώρα ἕνας καὶ σὲ
 γύρευε Πελοπν. (Αἶγ.) Ἐφαγα ἀπονιτώρα Ζαγόρ. Πουτώρι
 ἦταν ἐδῶ Ρόδ. Τώρα δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀπιτώρα ἦσαν Ἰμβρ.
 Ἡρτα ταπιτώρα τοῖς δὲ σ' εὗρηκα Κονίστρ. Ταπιτώρα ἦταν
 δῶ αὐτόθ. || Φρ. Τώρα σὰν ἀπονιτώρα (ὅπως καὶ πρωτύ-
 τερα. Πρὸς τὸν ἐρωτῶντα ὑπ' ἀμνηχανίας: τί θὰ κάνωμε
 τώρα;) Ζαγόρ. Συνών. ἀποταχὰ 2, ἀποτωράκι,
 ἀποτωρινά, ἀποτώροπις, ἀποῦστερα 2.

ἀποτωράκι ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἴποτωράκι Λέρ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπίρρ. ἀποτώρα. Παρὰ Γερμ. τύπ.
 ταποτωράκι.

Ἀποτώρα 3, ὁ ἰδ.

ἀποτωρινά ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπ' τουρ' νὰ Α. Ρουμελ.
 (Φιλιππούπ.) ἀπ' τουρνὰς Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ἀφ' τουρ-
 νὰς Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποτωρινός.

Ἀποτώρα 3, ὁ ἰδ.

ἀποτωρινός ἐπίρρ. Ἡπ. ἀπουτουρ' νός Ἡπ. (Ζαγόρ.)
 ἀποτωρεσινός Ἡπ. ἀπουτώρις' νός Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποτώρα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ-
 -ινός. Τὸ ἀποτωρεσινός ἐκ τοῦ τύπ. ἀποτώρες.

Ὁ πρὸ ὀλίγου χρόνου γενόμενος ἐνθ' ἄν.: Οὐ ἀπου-
 τουρ' νός καφές ἦταν καλύτιρους Ζαγόρ.

ἀποτώροπις ἐπίρρ. Κύπρ. ἴποτώροπις Κύπρ. ἴπου-
 τώροπις Κύπρ. ἴπουταιώροπις Κύπρ. ἴπουτωροπὶν Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. τώροπις.

Ἀποτώρα 3, ὁ ἰδ.

ἄπου τό, Ζάκ. Ἰμβρ.

Λέξις παιδική.

1) Περίπατος Ζάκ. Πβ. ἄπ 2. II) Ποτὸν Ἰμβρ.

ἄποῦ ἐπίρρ. Τσακων.

Ἐκ τῆς φρ. ἀμ' πῶς κατὰ ΜΔέφνερ Λεξ. 45.

Βεβαίως, χωρὶς ἄλλο: Ἐσὸ θὰ ζᾶρε δάμερε τὰν Ἀθήνα;
 — Ἀποῦ; ἐνὶ θὰ ζᾶον χωρὶς ἄλλου.

ἀπουγάλευτος ἐπίρρ. Πόντ. (Τραπ.) ἀπουάλευτος
 Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίρρ. *πουγαλευτός
 <πουγαλέυκουμαι.

Ὁ μὴ στενοχωρούμενος, ὁ μὴ ὑποφέρων.

ἀπουλησιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀναπουλησιὰ Ἰόνιοι Νῆσ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀπούλητος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ
 τὸν τύπ. ἀναπουλησιὰ ἰδ. ἀ- στερητ. 1 β καὶ δ. Ἡ λ. καὶ
 παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ μὴ γίνεταί πώλησις, στασιμότης εἰς τὸ ἐμπόριον:
 Ἡ ἀναπουλησιὰ φέρνει τὴν ἀκρίβεια. Συνών. ἀναπουλιὰ.

ἀπούλητος ἐπίρρ. κοιν. ἀπούλ' τους βόρ. ἰδιώμ. ἀπού-
 λετος Πόντ. (Κερασ.) ἀπούλητε Τσακων. ἀπούλιος Πελοπν.
 (Τριφυλ.) Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀπούλιος Κέρκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίρρ. *πουλητός <πουλῶ.

Ὁ μὴ πωληθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀλογο ἀπούλητο. Πράματα
 πουλημένα καὶ ἀπούλητα κοιν. Συνών. ἄπαρτος 1 γ. Πβ.
 ἄξεπούλητος.

ἀποῦξ ἐπιφών. Ἡπ.

Λέξις πεποιημένη.

Ἐπιφώνησις σχετλιαστικὴ πρὸς τὸν ἐρωτῶντα διὰ τοῦ
 οὐ!: Οὐξ καὶ ἀποῦξ! Πβ. ἄξ, ἀπόξινος.

ἀποῦπνι τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀποδύπνι Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. ὕπνος. Τὸ ἀπο-
 δύπνι ἐκ τοῦ *ἀπογύπνι κατὰ τροπὴν τοῦ γ εἰς δ
 ὡς καὶ γύψος - δύψος, γιμέλλι - διμέλλι κττ.

1) Ὁ κατὰ τὴν πρωίαν δεύτερος ὕπνος, ὅταν τις προη-
 γουμένως ἔχη ἐγερθεὶ διὰ τινὰ ἐργασίαν ἢ ἀπλῶς ἔχη
 ἐξυπνήσει καὶ κοιμᾶται ἐκ νέου Σύμ.: Πῆρε ἀποδύπνι.

2) Ὁ τελευταῖος ὕπνος ἐνθ' ἄν.: Ἀπάνου ποῦ ἡμουνα
 'ς τ' ἀποῦπνι ἤρθανε καὶ με ξυπνήσανε Μάν. Νὰ πάρη τ' ἀπο-
 δύπνι Σύμ. Ἀντίθ. πρωτοῦπνι.

ἀπούρευτος ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίρρ. *πουρευτός <που-
 ρεύω.

Ὁ μὴ εὐνουχισθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀπούρευτο ἐν' τ' ἄλογο Ὁφ.
 Συνών. ἄξοῦλιστος 3.

ἀπουσία ἢ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀπουσία.

1) Τὸ νὰ μὴ εἶναι τις παρὼν, τὸ νὰ μὴ προσέρχεταιί
 τίς που: Μᾶς λύπησε ἡ ἀπουσία σας. 2) Εἰς τὴν σχολικὴν
 γλῶσσαν ἢ μὴ προσέλευσις μαθητοῦ ἢ καθηγητοῦ εἰς
 τὸ μάθημα: Ὁ δεῖνα κάνει πολλὰς ἀπουσίας. Ἐβαλε ὁ δάσκαλος
 τοῦ δεῖνα ἀπουσία.

ἀπουσιάζω λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπουσία.

Δὲν εἶμαι παρὼν ἢ δὲν προσέρχομαί που: Ὁ δεῖνα
 ἀπουσιάζει ἀπὸ τοῦ σπίτι.

ἀποῦστερα ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀπούστιρα Θράκ.
 (Αἶν.) ἀπύστερα Πελοπν. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἀπυστέρ'
 Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἐπυστέρ' Πόντ. (Ὁφ.) ἀπύσταρον
 Πόντ. (Σαράχ.) ἀποταῦστερα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὕστερα. Τὸ ἐπυ-
 στέρ' ἐκ παρετυμ. πρὸς τὴν πρόθ. ἐπί.

1) Ἐπεῖτα, κατόπιν ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ὑστὶρα καὶ ἀπούστιρα
 (πολὺ ἀργά) Αἶν. || Ἄσμ.

Μὴ με μαλώνης, βρὲ πουλλὶ καὶ βρὲ καλὸ πουλλάκι,
 ἐγὼ τρεῖς μῆνες εἴμ' ἐδῶ καὶ ἀπύστερα θὰ φύγω

Πελοπν. Συνών. ἀποῦστερινά (ἰδ. *ἀποῦστερινός 2),
 *ἀποῦστερ' ναίας, κατόπι, ὕστερα. 2) Πρὸ ὀλίγου
 Πελοπν. (Μάν.): Ἡρθακα ἀποῦστερα καὶ περιμένα. Συνών.
 ἰδ. ἐν λ. ἀποτώρα 3. β) Πρὸ ἀρκετοῦ χρόνου Πελοπν.
 (Μάν.): Ἐχει βγῆ ἔξου ἀποταῦστερα. 3) Ἀπὸ ἀρκετοῦ
 χρόνου Πελοπν. (Μάν.): Ἀποῦστερα τότε περιμένω καὶ ἀκόμα
 νὰ ῥθῃ.

